

Arrest

nr. 188 416 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het tegen deze beslissing ingestelde beroep is gekend onder het rolnummer 182 421.

1.2 Op 9 maart 2016 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 9 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw:

naam: A(...)

voornaam: H(...) A(...)-L(...) A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Jordanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 08/04/2016

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

X de vreemdelinge verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in haar paspoort of in haarn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

*Betrokkene verblijft reeds sedert 07/11/2014 op het grondgebied van de Schengenstaten.
De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar visum.*

Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is,

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr 152.639)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op daar het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een gebonden bevoegdheid betreft, die elke discretionaire appreciatie uitsluit.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”

De overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken *“(w)anneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspruit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1014, nr. 1057).

Het gebruik van het woord “moet” in voormeld artikel 7, eerste lid sluit echter niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden *“(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. De gemachtigde dient zich zodoende, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag onder meer geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Voor zover deze verplichting in hoofde van de gemachtigde op zich niet reeds zou volstaan om een gebonden bevoegdheid uit te sluiten, wordt nog het volgende opgemerkt.

Overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 74/14 van de vreemdelingenwet dient het bevel om het grondgebied te verlaten steeds een termijn te bepalen. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de betrokken vreemdeling overeenkomstig artikel 74/14, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet beschermd tegen gedwongen verwijdering. De beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan dan ook niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Overeenkomstig artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet bedraagt deze termijn dertig dagen (eerste lid) of zeven tot dertig dagen (tweede lid). Daarnaast “kan” de gemachtigde overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet afwijken van de termijn bepaald in § 1, waarbij de duur van de termijn kan variëren van nul tot zes dagen. Zodoende blijkt uit voormeld artikel 74/14 dat de gemachtigde bij het bepalen van de termijn over meerdere appreciatiemogelijkheden beschikt, zodat niet kan aangenomen worden dat sprake is van een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (cf. A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1016, nr. 1060).

Daarnaast dient te worden benadrukt dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf – dat in algemene bewoordingen verwijst naar “een beslissing tot verwijdering” – noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (met name onder 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel “kan”

worden afgegeven (met name onder 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9° en 10°). Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Zodoende kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde in de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° slechts over een zuiver gebonden bevoegdheid beschikt, die elke discretionaire appreciatie uitsluit (cf. RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444), ook al is de appreciatie in voormelde gevallen niet zo ruim als in de overige in artikel 7, eerste lid voorziene gevallen.

Het betoog van de verwerende partij gesteund op een gebonden bevoegdheid onder artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat in geval van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de vreemdelingenwet geen sprake is van een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij heeft dan ook wel degelijk belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2 Gelet op het voorgaande, dient de exceptie van de verwerende partij aldus te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“II.1.

II.1.1.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”
(eigen onderlijning)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met het gezins- en familieleven.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de verwerende partij er niet van om rekening te houden met internationale verdragen, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

II.1.2.

Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de verwerende partij met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

Voor wat betreft de bestreden beslissing is dit niet het geval.

- In de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van de “intentie om et huwen”, hoewel de verzoekende partij en de heer M(...) S(...) A(...) D(...) reeds gehuwd zijn.*
- In de bestreden beslissing wordt niet vermeld dat de heer M(...) S(...) A(...) D(...) reeds ernstige medische problemen heeft, waarvoor de bijstand van zijn echtgenote erg welgekomen is.*

De informatie waarop de verwerende partij zich baseert is foutief, dan wel negeert de verwerende partij belangrijke feitelijke informatie.

II.1.3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel, als onderdeel van het redelijkheidsbeginsel, stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de verwerende partij dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet met de nodige kennis van zaken heeft geoordeeld, aangezien enerzijds gebruik gemaakt wordt van foute informatie en anderzijds belangrijke informatie omtrent het gezinsleven wordt genegeerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geschonden.

Daarnaast dient de vraag gesteld te worden of de beslissing in alle redelijkheid werd genomen. Is het redelijk om de verzoekende partij terug te sturen naar haar land van herkomst, zodat zij aldaar een visum kan vragen met oog op terugkeer naar België teneinde haar echtgenoot te vervoegen, hoewel deze procedure evengoed hier in België kan plaatsvinden?

Is het redelijk om te verlangen van de verzoekende partij dat zij terugkeert naar Jordanië om opnieuw bijna één jaar gescheiden te leven van haar echtgenoot, hoewel haar echtgenoot, gelet op zijn gezondheidssituatie, de bijstand van de verzoekende partij erg nodig heeft?

Het weze bovendien benadrukt te worden dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik ten laste is geweest van het sociaalezekerheidsstelsel (stuk 6). De echtgenoot van de verzoekende partij draagt alle kosten, inclusief medische kosten.

Het redelijkheidsbeginsel is eveneens geschonden.

II.2.

Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie hebben directe werking in België. Bijgevolg dient de verwerende partij deze bepalingen te respecteren en iedere schending vermijden.

In de bestreden beslissingen worden echter een aantal fundamentele artikelen van het E.V.R.M. en van het Handvest geschonden.

II.2.1.

Zo schendt de bestreden beslissing artikel 8 E.V.R.M. en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie die het recht op gezins- en familielevens waarborgen.

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

(artikel 8, lid 1 E.V.R.M.)

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

(artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie)

De verzoekende partij heeft reeds geruime tijd een relatie met de heer M(...) S(...) A(...) D(...) reeds.

De verzoekende partij en de heer M(...) S(...) A(...) D(...) reeds zijn sinds 18 september 2013 gehuwd (stuk 2).

De verzoekende partij en de heer M(...) S(...) A(...) D(...) reeds vormen een ware gezinscel. Zij wonen reeds geruime tijd feitelijk samen.

De verzoekende partij en de heer M(...) S(...) A(...) D(...) reeds kennen elkaar al geruime tijd. De relatie tussen beiden is stabiel en duurzaam.

Aangezien de verzoekende partij een feitelijk gezin vormt met een man die onbeperkt verblijfsrecht heeft in België, kan de verzoekende partij zich ten volle beroepen op artikel 8 E.V.R.M. en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

II.2.2.

Het mensenrecht gestipuleerd in artikel 8 E.V.R.M. is geen absoluut recht. Inmenging van het openbaar gezag is toegestaan, doch mits voldaan aan strikte voorwaarden:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

(artikel 8, lid 2 E.V.R.M.)

In de bestreden beslissing wordt geen enkel element aangehaald die aantoont dat een schending van het recht op gezins- en familielevens in hoofde van de verzoekende partij en haar echtgenoot

noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een ander, hoger gewaardeerd belang gediend wordt.

De verwerende partij haalt weliswaar artikel 7 van de Vreemdelingenwet aan, doch dit artikel kan geenszins voldoende zijn om een schending van het recht op gezinsleven te veroorloven.

“Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die de uitzetting of de terugwijzing overweegt van vreemdeling van wie vaststaat dat hij met zijn echtgenote in België is gevestigd, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, overweegt tegen het door dat art. 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de vreemdeling.

Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van het uitzettings- of terugwijzingsbesluit moet blijken of die afweging is geschied. Hieruit volgt tevens dat die afweging ook dient te blijken uit de overwegingen van het advies dat de Commissie van advies voor vreemdelingen krachtens art. 32 van diezelfde wet aan de Minister van Justitie verleent.

Het op formele wijze vaststellen van het al dan niet bestaan of voortbestaan van een gezinsverband moet voorafgaan aan de afweging waartoe de overheid gehouden is. Op grond van de door het voornoemde art. 62 opgelegde gepleegde motiveringsplicht moeten die feitelijke gegevens betreffende de gezinstoestand van de vreemdeling eveneens blijken, zowel uit het advies van de Commissie van advies als uit het verwijderingsbesluit.”

(R.v.St. nr. 30.553, 30 juni 1988, Arr. R.v.St. 1988, z.p.)

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing dd. 9 maart 2016 geen enkele afweging gemaakt tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de ontwrichting van het gezin van de verzoekende partij veroorzaakt door die maatregel.

De motiveringsplicht is geschonden.

Daarnaast werd reeds meermaals in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (cfr. R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

II.3.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ‘(houdt de minister of zijn gemachtigde) bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...) rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land’.

Aldus spruit niet enkel uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 E.V.R.M. voort dat de verwerende partij een afweging had moeten maken tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op het gezinsleven, maar tevens uit een specifiek wetsartikel in de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is duidelijk: er dient rekening gehouden te worden met het gezins- en familieleven bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze verplichting impliceert dan ook dat in een beslissing tot verwijdering op een expliciete wijze dient gemotiveerd te worden waarom het gezins- en familieleven van de betrokken persoon wordt genegeerd.

In de bestreden beslissing wordt geen enkele aandacht besteed aan de gezinsrealiteit die de verzoekende partij alhier in België heeft, minstens wordt uitgegaan van verkeerde informatie (de intentie tot huwen in plaats van het reeds bestaande huwelijk) .”

3.1.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat

ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet

Voormeld artikel 7, eerste lid luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(...)”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, dat met voormeld artikel 8 correspondeert, wijst de Raad op het volgende.

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Daarnaast herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor

de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 89).

De verzoekende partij betoogt in een eerste onderdeel II.1. dat de informatie waarop de gemachtigde zich baseert, foutief is, dan wel de gemachtigde belangrijke informatie omtrent het gezinsleven negeert. De verzoekende partij wijst er op dat in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van de 'intentie om te huwen' hoewel de verzoekende partij reeds gehuwd is. In de bestreden beslissing zou tevens niet vermeld worden dat de echtgenoot van de verzoekende partij ernstige medische problemen heeft waarvoor haar bijstand erg welgekomen zou zijn. De verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat ze op geen enkel ogenblik ten laste is geweest van het sociaalzekerheidsstelsel en stelt dat haar echtgenoot alle kosten draagt, inclusief de medische kosten. In een laatste onderdeel II.3. verwijst de verzoekende partij nogmaals naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en meent dat in de bestreden beslissing op expliciete wijze diende gemotiveerd te worden waarom haar gezins- en familieleven wordt genegeerd. Volgens de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing geen enkele aandacht besteed aan haar gezinsrealiteit die ze in België heeft en wordt volgens haar minstens uitgegaan van verkeerde informatie (de intentie te huwen in plaats van het reeds bestaande huwelijk).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de intentie om te huwen de verzoekende partij niet automatisch recht geeft op een verblijf en zij naar haar land kan terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing naast deze motivering aangaande de intentie om te huwen tevens een motivering is voorzien aangaande artikel 8 van het EVRM betreffende het gezins- en privéleven van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt in dit verband gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De gemachtigde verwijst naar een arrest van de Raad van 27 mei 2009 waarin wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. De gemachtigde stelt tevens dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State bovendien dient benadrukt te worden dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Zodoende kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat het gezins- en familieleven wordt genegeerd. De Raad dient er tevens op te wijzen dat zich in het administratief dossier een document "AANVRAAG INSCHRIJVING HUWELIJK" bevindt van 25 januari 2016, alsook een document van 15 februari 2016 gericht aan de procureur des konings van Brugge waaruit blijkt dat er een onderzoek lopende is aangaande het afgesloten huwelijk, doch nergens blijkt uit de voorliggende stukken dat de buitenlandse huwelijksakte thans werd overgeschreven in de rijksregisters. Ook al is er blijkbaar wel een huwelijk, blijkt er nergens uit de stukken van het administratief dossier dat dit huwelijk in België erkend zou zijn. Zelfs indien het betoog van de verzoekende partij gericht tegen de motivering aangaande de intentie om te huwen gegrond zou zijn, toont de verzoekende partij nog niet aan op welke wijze de verdere motivering aangaande artikel 8 van het EVRM, die tevens betrekking heeft op haar familieleven, niet afdoende zou zijn. Zodoende kan de verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk doen aan de vaststellingen en de motivering in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing niet vermeld wordt dat haar echtgenoot ernstige medische problemen heeft waarvoor haar bijstand erg welgekomen zou zijn, dient de Raad erop te wijzen dat zij niet aantoonbaar in welke mate er met dit element rekening diende gehouden te

worden. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, doch is in deze bepaling nergens sprake van de medische toestand van andere personen dan diegene die het voorwerp uitmaakt van de verwijderingsbeslissing zodoende dat de gemachtigde niet verweten kan worden hiermee geen rekening te hebben gehouden en er omtrent niet gemotiveerd te hebben.

Waar de verzoekende partij benadrukt dat ze op geen enkel ogenblik ten laste is geweest van het sociaal zekerheidsstelsel en stelt dat haar echtgenoot alle kosten draagt, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, namelijk dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in haar paspoort of in haar daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht. Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij wel ten laste zou zijn van het sociaal zekerheidsstelsel zodoende dat het betoog van de verzoekende partij aldus niet gericht is tegen een motief van de bestreden beslissing en ze derhalve hiermee ook geen afbreuk doet aan de vaststellingen en de motivering in de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel II.2. betoogt de verzoekende partij dat ze reeds geruime tijd een relatie heeft en sinds 18 september 2013 gehuwd is. Ze stelt dat ze een ware gezinscel vormt met haar echtgenoot en de relatie tussen beiden stabiel en duurzaam is. De verzoekende partij verwijst naar het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en voert aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen enkele afweging heeft gemaakt tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de ontwrichting van haar gezin veroorzaakt door die maatregel.

De Raad herhaalt dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft en er in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij aanvoert in haar verzoekschrift, geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM gebeurt. Tevens benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing, zoals reeds hoger vastgesteld, wel degelijk een motivering is voorzien aangaande het privé – en gezinsleven van de verzoekende partij zodoende dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat geen enkele afweging gemaakt zou zijn met betrekking tot haar gezinsleven. De Raad stelt bovendien vast dat de hinderpalen die de verzoekende partij thans aanvoert in haar verzoekschrift, met name dat haar echtgenoot medische problemen heeft en haar bijstand nodig heeft, nergens terug te vinden zijn in de stukken van het administratief dossier, zodoende kan het de gemachtigde niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Op 9 maart 2016 werd er een administratief verslag “illegaal verblijf” opgesteld waaruit blijkt dat er enig verhoor is geweest van de verzoekende partij. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij verklaarde dat zij zich wenst te vestigen in België bij haar echtgenoot, dat ze in 2013 getrouwd zijn in Jordanië en dat zij dit huwelijk in België wenst te regulariseren. Op geen enkel ogenblik werd er gewag gemaakt van de medische situatie van haar echtgenoot. Ten overvloede merkt de Raad op dat de aangehaalde medische attesten, die voor het eerst bij het verzoekschrift werden gevoegd, bovendien geenszins blijkt dat hij op haar zorg is geweest en/of dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen. Uit de thans voorliggende attesten blijkt enkel dat een bepaalde medicatie dient te worden ingenomen. De gemachtigde heeft een belangenafweging doorgevoerd en heeft geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd die aan de verzoekende partij zou toelaten om de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, waarmee de gemachtigde verwijst naar het illegaal verblijf van de verzoekende partij en dat er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, waarmee de gemachtigde aangeeft dat de verzoekende partij het land opnieuw kan binnenkomen voor zover zij over de nodige binnenkomstdocumenten beschikt. De verzoekende partij, betwist geenszins dat zij illegaal op het grondgebied verblijft, noch dat er slechts sprake hoeft te zijn van een tijdelijke verwijdering. Deze belangenafweging komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor nu de verzoekende partij inderdaad illegaal op het grondgebied vertoefde en van meet af aan wist dat haar verblijf op het grondgebied precair was. Uit het loutere feit dat zij een buitenlands huwelijk had afgesloten en zij zich in België wenst te vestigen kon zij geen gerechtvaardigde verwachting op een verblijf in België koesteren. Zij dient zoals iedere vreemdeling de regels van de vreemdelingenwetgeving na te leven. Het staat haar vrij om de geëigende procedures te volgen en vanuit haar land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen waarover de verwerende partij zal moeten oordelen ten laatste binnen de negen maanden na het indienen van het verzoek. Er blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de echtgenoot van de verzoekende partij haar niet zou kunnen vergezellen voor de duur van de tijdelijke verwijdering of haar af en toe zou kunnen opzoeken. Bovendien laten de moderne communicatiemiddelen toe om een nauw contact te onderhouden. De verzoekende partij toont niet aan dat er andere gegevens waren die door de verwerende partij gekend zouden zijn en die hadden

moeten worden meegenomen in een belangenafweging. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat haar gezinsleven wordt ontwricht. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), wordt ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van de formele motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3.2 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU